

СУМСЬКИЙ ДЕРЖАВНИЙ УНІВЕРСИТЕТ
НАВЧАЛЬНО-НАУКОВИЙ ІНСТИТУТ ПРАВА
ЛІГА СТУДЕНТІВ АСОЦІАЦІЇ ПРАВНИКІВ УКРАЇНИ

**РЕФОРМУВАННЯ ПРАВОВОЇ СИСТЕМИ
В КОНТЕКСТІ ЄВРОІНТЕГРАЦІЙНИХ ПРОЦЕСІВ**

МАТЕРІАЛИ

IV Міжнародної науково-практичної конференції
(Суми, 21–22 травня 2020 року)

У двох частинах

Частина 2

Суми
Сумський державний університет
2020

Підсумовуючи, слід зазначити, що дотримання академічної доброчесності суддею чи кандидатом у судді є критерієм етичної поведінки судді, порушення якої порочить звання судді та підриває авторитет правосуддя. Тому виявлення випадків академічної недоброчесності суддею є підставою для застосування заходів дисциплінарної відповідальності.

ЛІТЕРАТУРА:

1. Узагальнення практики Громадської ради доброчесності з аналізу на відповідність критеріям професійної етики та доброчесності кандидатів на посади суддів Верховного Суду. Київ, 2018. 26 с. URL: <http://rsu.gov.ua/uploads/news/a442-597b94fe5a.pdf> (дата звернення: 16.04.2020).
2. Шевченко А. Притягнення суддів до дисциплінарної відповідальності за новим законодавством про судоустрій та статус суддів *.Вісник Київського національного університету імені Тараса Шевченка. Юридичні науки.* 2011. Вип. 89. С. 80–83. URL: http://nbuv.gov.ua/UJRN/VKNU_Yur_2011_89_22 (дата звернення: 16.04.2020).
3. Колотило М. Плагіат і покарання суддів за крадіжку праці інших. *Фундація DEJURE:* веб-сайт. URL: <https://dejure.foundation/column/plagiat-i-pokarannya-suddiv-za-kradizhku-pratsi-inshykh> (дата звернення: 16.04.2020).
4. Індикатори визначення невідповідності суддів (кандидатів на посаду судді) критеріям доброчесності та професійної етики: затверджено рішенням Громадської ради доброчесності від 11.01.2019 р. URL: https://grd.gov.ua/data/files/docs/indikatory_%2011.01.2019.pdf (дата звернення: 16.04.2020).
5. Кодекс суддівської етики: затверджено XI черговим з'їздом суддів України 22 лютого 2013 р. URL: [https://court.gov.ua/userfiles/Kodex%20sud%20etiki\(1\).pdf](https://court.gov.ua/userfiles/Kodex%20sud%20etiki(1).pdf) (дата звернення: 16.04.2020).

ПРОБЛЕМИ ЗАБЕЗПЕЧЕННЯ НАЦІОНАЛЬНОЇ БЕЗПЕКИ УКРАЇНИ

Усенко Я. В.

*Студентка II курсу ННІ права
Сумського державного університету*

Науковий керівник: Каріх І. В.

*к. п. н., асистент кафедри КПДС ННІ Права
Сумського державного університету*

Проблеми національної безпеки належать до найважливіших, найскладніших багатоаспектних та інтегральних явищ суспільного і політичного життя.

Національна безпека – це захищеність життєво необхідних прав та свобод особи, інтересів суспільства й держави в галузях їхньої життєдіяльності від різного роду загроз, щою свою чергу забезпечить сталий поступальний розвиток країни.

Нинішній етап розвитку людської цивілізації характеризується тим, що сфера забезпечення національної безпеки сучасної держави перебуває у стані стрімких та постійних змін, і в ній переплітаються практично всі сторони життєдіяльності суспільства та функціонування держави

Для України, як і для будь-якої суверенної держави, одним з найважливіших питань є національна безпека. Задля ефективного забезпечення національної безпеки необхідно визначити основні проблеми, які негативно впливають на неї.

По-перше, одним з основних документів, що регулює стан національної безпеки в Україні є Указ Президента України №287/2015 Про рішення Ради національної безпеки та оборони України від 6 травня 2015 року «Про Стратегію національної безпеки України». Враховуючи час прийняття цього документа, динаміку світових змін, можемо вважати їх дещо застарілими та функціонально непридатними. При цьому навіть у тексті даного указу зазначається, що Стратегія національної безпеки України спрямована на реалізацію до 2020 року визначених нею пріоритетів державної політики національної безпеки. Тобто визначений актуальний час закінчується [1].

По-друге, стан озброєння та військової техніки (ОВТ). Після набуття Україною незалежності в 1991 році залишилася достатньо зразків ОВТ радянського виробництва. У 90-х роках дані зразки дійсно являлися ефективними і прогресивними, однак це озброєння перевищувало потреби нашої країни. Внаслідок цього частку ОВТ було знищено, у зв'язку з укладених міжнародних угод, інше – розпродано іншим країнам. Залишок озброєння лишився у військових частинах та на базах зберігання. Кошти на утримання в належному стані даного озброєння виділялися недостатньо, так само як і на створення нового. В результаті наявне ОВТ поступово застарівало та виходило з ладу [2].

Наразі високорозвинені країни світу регулярно покращують наявні та створюють нові системи і зразки ОВТ. До того ж кожна країна враховує свої можливості та геополітичні потреби. Аналізуючи розвиток сучасного озброєння в провідних країнах світу, можна зрозуміти основні тенденції, що є актуальними на сьогодні. Основні й добре відомі є 2 тенденції, які на думку компетентних спеціалістів військової справи, є перспективними, дивлячись на розробку, серійне виробництво та застосування зразків

ОВТ заснованих на них:

1) Інтелектуалізація зброї та інших засобів: розробка і широке застосування автономних і дистанційно керованих систем та зразків ОВТ. Компетентні спеціалістидотримуються думки, що використання таких систем здатне охопити безліч сфер: від підводного середовища до космічного простору. Прикладом інтелектуалізації звичайних зразків ОВТ може бути легкознімна апаратура, яка в разі потреби дає змогу перетворювати штатні бойові машини і автомобілі на дистанційно керовані. В Америці є компанія «Tracking Point», яка створює так званий «розумний» приціл призначений для снайперських гвинтівок, який робить автоматизованим процес прицілювання та пострілу та в декілька разів підвищує рівень точності пострілу у порівнянні зі звичайним оптичним прицілом [3].

2) Розробка та застосування ОВТ, створених на нетрадиційних (також нелетальних) засадах діяльності. Більшість аналітиків у військовій сфері вважає, що у війнах наступного покоління масово будуть застосовувати засоби ураження цілей, дія яких базується на утворенні спрямованих потоків різноманітних форм енергії. Деталі такої зброї є наразі реальними. До такого виду озброєння належить радіологічна, технологічна, акустична, лазерна, електромагнітна, біологічна, хіміко-технологічна зброя. Її можна застосовувати як для ураження, так і для тимчасового виведення зі строю різних об'єктів [3].

Особливий клас зброї складає так звана «нелетальна» зброя, призначена для зупинення чи відволікання певних груп супротивника, зменшуючи при цьому ймовірність людських та матеріальних втрат обох сторін. Така зброя працює з допомогою спеціальних засобів впливу на людей чи техніку на базі хімічних, біологічних чи інших принципів.

Третьою значною проблемою забезпечення національної безпеки України є проблема розвитку оборонно-промислового комплексу України. За радянських часів була доволі ефективна система науково-дослідних і виробничих установ ОПК України, спрямована на розробку та створення зразків ОВТ. Проте ОПК України був складовою частиною ОПК СРСР, в результаті чого не забезпечував замкнутих циклів виробництва переважної кількості систем та зразків ОВТ. При чому значна більшість головних розробників ОВТ та необхідні проектні документи на зразки лишилися в Росії.

На жаль, не здійснені у наступні роки системні заходи щодо необхідних змін ОПК України призвели до поступового «стирання» його як галузі оборонної сфери, прирівнявши до рівня цивільних галузей промисловості.

Початок воєнних дій на сході України засвідчив неспроможність національного ОПК самостійно задовольнити потреби ЗСУ за критично важливою номенклатурою ОВТ.

Ще однією проблемою у забезпеченні збереження національної безпеки виступає

інформаційна експансія найбільш значних і впливових, дивлячись на інформаційний аспект держав, відносно решти країн у світі, які хоч і мирним шляхом, але все ж можуть намагатися проникати в інформаційну сферу держав, заради навіювання та завуальованої пропаганди власних ідеологій.

Враховуючи вищевикладене, слід зазначити, що на сьогодні для результативного забезпечення національної безпеки, важливо чітко ураховувати основні фактори, що на неї впливають. Кожна з наведених проблем здійснює вплив на становище національної безпеки по-своєму. Отже, кожна проблема та прогалина потребує їх систематичного та комплексного вирішення у процесі розвитку нашої держави.

ЛІТЕРАТУРА:

1. Про рішення Ради національної безпеки та оборони України від 6 травня 2015 року «Про Стратегію національної безпеки України»: Указ Президента України від 26 травня 2015 р. № 287/2015. URL: <https://zakon.rada.gov.ua/laws/show/287/2015>.
2. Моргалюк О. В. Проблема забезпечення національної безпеки в умовах глобалізації. URL: http://dspace.nlu.edu.ua/bitstream/123456789/11323/1/Morgalyk__425-428.pdf.
3. Горбулін В. П. Забезпечення оборони та безпеки України: актуальні проблеми і шляхи їх вирішення. *Вісник Національної академії наук України*. 2019. № 9. URL: <http://www.nas.gov.ua/UA/Messages/Pages/View.aspx?MessageID=5517>.

СПІВВІДНОШЕННЯ РІШЕНЬ КОНСТИТУЦІЙНОГО СУДУ УКРАЇНИ ТА СУДОВОГО ПРЕЦЕДЕНТУ: ВІТЧИЗНЯНІ РЕАЛІЇ

Жерьобкіна Є. А.

Аспірантка кафедри АГПФЕБ ННІ права

Сумського державного університету

Науковий керівник: Гаруст Ю. В.

д. ю. н., доцент, завідувач кафедри АГПФЕБ ННІ права

Сумського державного університету

Вітчизняна наука підкреслює неоднозначність правової природи рішень Конституційного Суду України та відсутність їх «чистого» статусу. Очевидним залишається те, що акти КСУ виступають в ролі правових актів та мають правовий характер, однак не є нормативно-правовими актами в загальноприйнятому значенні даної категорії. З даного приводу Т. О. Цимбалістий стверджує, що рішення КСУ виступають в ролі допоміжного джерела права як спеціальний різновид правових актів та характеризуються ознаками прецеденту [1, с. 47].